

Катя Милей

Морето на спокойствието

Тиара Букс
София
2015

Katja Millay
The Sea of Tranquility

Copyright © 2012 by Katja Millay
Originally published by Atria Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.
Published by arrangement with Grand Central Publishing, New York,
New York, USA.
All rights reserved

© Димитрия Петрова, превод от английски, 2015
© Милена Цветанова, оформление на корица, 2015
© Яна Иванова, редактор, 2015
© Тиара Букс, 2015

ISBN: 978-954-2969-51-8

Всички права са запазени. Сканирането и публикуването на тази книга или на части от нея в интернет, както и възпроизвеждането ѝ под каквато и да било форма, без предварителното писменото съгласие на издателя, освен в случаи на кратки цитати в статии и рецензии е в нарушение на Закона за авторското право и сродните му права и се наказва по установения закон ред.

Катя Милей

Морето на
СПОКОЙСТВИЕТО

Превод
Димитрия Петрова

Тиара Букс
София

*М*разя лявата си ръка. Мразя да я гледам.
*М*разя, когато не мога да я използвам
и трепери и ми напомня, че идентичността ми
я няма. Но я гледам въпреки всичко, защото тя
също така ми напомня, че ще намеря момчето,
което ми отне всичко. Ще убия момчето, което
ме уби, и когато го направя, ще бъде с лявата ми
ръка.

Глава 1

Настя

Умирането наистина не е толкова лошо, след като го направиш веднъж.

А аз го направих.

Вече не ме е страх от смъртта.

Страхувам се от всичко останало.

* * *

Август във Флорида означава три неща: горещина, задушаваша влажност и училище. *Училище*. Не съм била на училище от две години. Не и ако не броиш седенето на масата в кухнята, докато майка ти те обучава вкъщи, а аз не го броя. Петък е. Новата ми учебна година започва в понеделник, но аз още не съм се записала. Ако не отида днес, няма да имам програма в понеделник сутринта и ще трябва да изчакам в канцеларията, за да я получа. Мисля, че предпочитам да пропусна тъпата филмова сцена от 80-те, в която влизам закъсняла на първия ден и всички трябва да спрат да правят

това, което правят, за да се взират в мен, защото, макар това да не е най-лошото нещо, което някога ще ми се случи, все пак ще е гадно.

Леля ми отбива на паркинга на Обществена-та гимназия „Мил Крийк“, влячейки ме със себе си. Това е обикновена гимназия. С изключение на отвратителния цвят по стените, както и името на табелата, то е точно копие на последното, което посещавах. Марго – тя ме накара да се откажа от частта с лелята, защото я кара да се чувства стара – спира радиото, което бе надула през целия път дотук. За щастие, беше кратко пътуване, защото силните звуци ме изнервят. Не самият звук ме притеснява, а просто фактът, че е силен. Силните звуци правят невъзможно да чуеш тихите, а тихите звуци са тези, от които трябва да се страхуваш. Сега мога да го понеса, защото сме в кола, а аз обикновено се чувствам в безопасност в коли. Навън е друга история. Никога не се чувствам в безопасност навън.

– Майка ти очаква телефонно обаждане, когато приключим тук – казва ми Марго.

Майка ми очаква много от нещата, които никога няма да получи. В общи линии едно телефонно обаждане не е кой знае какво, но това не означава, че ще го получи.

– Може поне да ѝ напишеш съобщение. Три думи. *Записах се. Всичко е наред.* Ако се чувстваш наистина щедра, дори може да ѝ пратиш едно от онези малки усмихнати личица накрая.

Поглеждам настрани към нея от седалката на пътника. Марго е сестра на майка ми и е с десети-

на години по-малка. Тя е нейна противоположност в почти всяко едно отношение. Дори не прилича на нея, което означава, че не прилича и на мен, защото аз съм точно копие на майка си. Марго притежава тъмноруса коса, сини очи и вечен тен, който поддържа лесно, тъй като работи през нощта и подремва край басейна през деня, въпреки че е медицинска сестра и би трябвало да знае по-добре, че не бива. Аз имам бледа, бяла кожа, тъмнокафяви очи и дълга, къдрава черна коса. Тя изглежда сякаш е част от рекламата за слънцезащитни продукти. Аз имам вид на излязла от ковчег. Хората трябва да са много глупави, за да решат, че сме роднини дори ако това е едно от малкото неща за мен, които са верни.

Марго все още носи самонадеяна усмивка на лицето си, знаейки, че дори и да не успее да ме убеди да успокоя майка си, тогава поне ще ми насади малко вина. Невъзможно е да не харесваш Марго дори когато наистина, ама наистина, се опитваш, което ме кара малко да я мразя, защото никога няма да се превърна в такъв човек. Тя ме прибра, не защото няма къде другаде да отида, а понеже няма друго място, на което да понеса да остана. За нейн късмет, реално ѝ се налага да ме вижда само мимоходом, защото, когато училището започне, рядко ще сме си вкъщи по едно и също време. И така да е, не ми се вярва приютяването на мрачна, огорчена тинейджърка с повече проблеми от изданията на Нешънъл Джиографик, да е основна цел в живота на една необвързана жена в началото на тридесетте. Аз не бих го направила, но

пък и аз не съм много добър човек. Може би затова избягах като луда от хората, които ме обичат най-много. Ако можех да съм сама, щях да го направя. С благодарност. Предпочитам да съм сама, отколкото да се преструвам, че съм добре. Но те няма да ми дадат тази възможност. Така ще се установя с някой, който поне не ме обича толкова много. Благодарна съм на Марго. Не че ще ѝ го кажа. Не че ще ѝ кажа нещо. Няма.

Когато влизам, в главния офис на училището е масова суматоха. Телефони звънят, копирни машини тракат, гласове се чуват отвсякъде. Има три опашки, водещи до предното гише. Не знам на коя от тях да застана, така че избирам тази, която е най-близо до вратата и се надявам на най-доброто. Марго пристига зад мен и веднага ме дръпва от другата страна, покрай всички опашки, до рецепционистката. Има късмет, че я видях да идва, или секундата, в която ръката ѝ докоснеше моята, щеше да се озове по лице на земята с коляното ми, опряно в гърба ѝ.

– Имаме среща с г-н Армър, директора – казва тя авторитетно.

Марго, отговорният възрастен, днес играе ролята на майка ми. Обикновено не виждам тази нейна страна. Предпочита ролята на готината леля. Няма собствени деца, така че това е малко извън зоната ѝ на комфорт. Дори не знаех, че имаме среща, но сега виждам смисъл в това. Рецепционистката, неприятно изглеждаща жена около петдесетте, ни предлага два стола до затворена тъмна дървена врата.

Трябва само да изчакаме няколко минути и през това време изобщо никой не ме забелязва или разпознава. Анонимността е приятна. Чудя се колко ли дълго ще продължи. Гледам надолу към себе си. Не се нагласих за идването днес. Очаквах да вляза, да попълня някакви документи, да дам информация за имунизациите си и да приключа. Не очаквах рояците ученици, тълпящи се в канцеларията. Нося дънки и черна тениска с V-образно деколте, и двете малко, добре, много по-тесни, отколкото е необходимо, но иначе напълно невзрачни. Положих усилия за обувките – черни с висок ток. Десетсантиметрова лудост. Не съм с тях толкова заради височината, въпреки че сериозно се нуждая от нея, колкото за ефекта. Не бих си правила труда да ги обувам днес, но имах нужда от практика. Равновесието ми с тях вече е по-добро, но реших, че няма да навреди да направя една генерална репетиция. Предпочитам да избегна обидите през първия си ден в училище.

Поглеждам към часовника на стената. Втората стрелка подскача напред-назад в главата ми, въпреки че знам, че няма как да чуя тиктакането над всичко друго, което се случва. Де да можех да изолирам шума в тази стая. Смущаващо е. Има твърде много звуци наведнъж и мозъкът ми се опитва да ги раздели, за да ги подреди в кокетни малки купчини, но това е почти невъзможно с всички машини и гласовете, които се сливат наоколо. Стискам и разтварям ръката в скута си и се надявам да ни извикат по-скоро.

Няколко минути по-късно, които ми се сто-

риха като час, тежката дървена врата се отваря и ние сме въведени вътре от четирийсет и няколкогодишен мъж с неподходящи риза и вратовръзка. Като оставиш облеклото настрана, той не бе зле изглеждащ човек. Изглежда твърде добре, за да бъде директор. Усмивва се топло, преди да се плъзне обратно зад бюрото си в гигантски кожен стол. Бюрото е внушително. Твърде голямо за този кабинет. Очевидно мебелите са предназначени за сплашване, защото човекът не е такъв. Още преди да каже много, го определям като мек. Надявам се, че съм права. Ще имам нужда от него за това.

Настанявам се в единия от двата еднакви кожени стола в бордо срещу бюрото на г-н Армър. Марго потъва в стола до мен и се впуска в своето сладкодумие. Аз слушам в продължение на няколко минути, докато тя му обяснява моята „уникална ситуация“. *Уникална ситуация, наистина.* Когато започва да влиза в подробности, виждам как той поглежда към мен. Очите му леко се разширяват, когато ме поглежда по-отблизо и улавям проблесък на разпознаване в тях. Да, това съм аз. Той си спомня за мен. Ако бях стигнала по-далеч, това дори можеше да не е необходимо. Името не значи кой знае какво. Лицето дори още по-малко. Но аз съм само на два часа път от епицентъра на събитията, и ако дори един човек сглоби парченцата, ще се върна на същото положение, в което бях и там. Не мога да рискувам, така че ето ни тук, в кабинета на г-н Армър, три дни преди началото на последната ми година. Точно в последната минута. Въпреки че поне това не е по моя вина.

Родителите ми се бореха срещу преместването до последно, но накрая отстъпиха. Може би за част от това трябва да благодаря на Марго. Въпреки че смятам, че фактът, че разбих сърцето на баща ми, също помогна малко. А може би всички те просто бяха уморени.

Сега напълно изгубвам нишката на разговора и съм заета да разглеждам кабинета на Армър. Няма много неща, които да отвличат вниманието: няколко стайни растения, които изглеждат сякаш имат нужда от поливане, заедно с няколко снимки на семейството. Дипломата на стената е от университета в Мичиган. Първото му име е Алвис. Хъх. Що за скапано име е Алвис? Дори не мисля, че означава нещо, но определено ще проверя по-късно. Преглеждам възможните източници в главата си, когато виждам Марго да изважда папка и да му я подава. Записките на лекаря. Много от тях. Докато прелиства документите, очите ми са привлечени от старовремската метална острилка за моливи на бюрото му. Това ми се струва странно. Бюрото е скъпо, модерно черешово изпълнение, не прилича на скапаните индустриални бюра, които учителите получават. Защо някой ще монтира такава древна острилка върху него, е непонятно за мен. Това е пълно противоречие. Искане ми се да попитам за това. Вместо да го направя, се съсредоточавам върху пръстена с регулируеми дупки за моливи и се чудя безучастно, дали кутрето ми ще влезе в някоя от тях. Обмислям колко ще боли да го наостря и колко кръв ще изтече, когато чувам как тонът на г-н Армър се сменя.

– Изобщо ли? – той звучи нервно.

– Изобщо – потвърждава Марго.

Придобила е типичното си непреклонно и нетърпящо глупости изражение и го прилага с пълна сила.

– Разбирам. Е, ще направим каквото можем. Ще се погрижа учителите ѝ да са информирани преди понеделник. Тя попълни ли формуляр за записване?

И като по часовник, стигаме до тази част, в която той започва да говори за мен, сякаш не съм в стаята. Марго му подава формуляра и той го преглежда внимателно и бързо.

– Ще занеса това в ръководството, така че да могат да изготвят програмата до понеделник сутринта. Не мога да обещаая, че ще получи тези избираеми. Повечето упражнения вече са запълнени.

– Разбираме. Сигурна съм, че ще направите каквото е възможно. Ние ценим вашето сътрудничество и разбира се, преценката ви – добавя Марго.

Това е предупреждение. Давай Марго. Въпреки че смятам, че няма нужда. Имам чувството, че той наистина иска да помогне. Плюс това мисля, че го карам да се чувства неудобно, което означава, че вероятно се надява да ме вижда колкото е възможно по-рядко.

Г-н Армър ни изпраща до вратата, стиска ръката на Марго и кимва почти незабележимо към мен с пресилена усмивка, която мисля, че изразява съжаление, или евентуално, презрение. После, също толкова бързо, отмества поглед. Следва ни до хаоса на канцеларията отпред и ни моли да изчакаме

известно време, докато той се отправя по един коридор към ръководството с моята документация.

Оглеждам се и виждам, че някои от същите хора, които видях по-рано, все още чакат на опашка. Благодаря на онзи бог, който все още вярва в мен за тази среща. Предпочитам да чистя вътрешността на химическа тоалетна с езика си, отколкото да поседя още една минута в тази какофония. Заставаме срещу стената, колкото може по-далеч. Сега няма празни столове. Поглеждам към началото на опашката, където един тъмнорус Кен отправя възможно най-разсъбличащата си усмивка по посока на г-жа Неприятна, от другата страна на гишето. Г-жа Неприятна сега положително грее под светлините на флирта на това момче. Не я обвинявам. Той изглежда добре и превръща някога уважаващи себе си жени в безполезни глупави локви. Мъча се да чуя разговора им. Нещо за позицията на помощник в канцеларията. *Ах, мързеливо копеле.* Той накланя главата си настрани и казва нещо, което кара г-жа Неприятна да се засмее и да поклати глава примирено. Той спечели това, за което е дошъл. Наблюдавам лека промяна в очите му. Момчето също го знае. Почти съм впечатлена. Докато чака, вратата се отваря отново и физически симпатично момиче влиза и оглежда помещението, докато очите ѝ се озовават върху него.

– Дрю! – извиква тя над суматохата и всеки се обръща. Момичето, изглежда, е наясно, че предизвиква внимание. – Няма да седя в колата цял ден! Хайде!

Оглеждам я, докато тя се взира в него. Руса,

като него, макар че не точно – косата ѝ е по-светла, сякаш прекарва цялото лято на слънце. Привлекателна е по най-очевидния възможен начин, облечена в розов, добре изпълнен отпред потник, вързан на врата и маниакално съчетана розова дамска чанта. Той изглежда леко развеселен от нейното недоволство. Сигурно му е гадже. Подхождат си според мен. *Възпламеняващ дамското бельо Кен в комплект с Раздразнена принцеса Барби, като в пакета се включват недостижими мерки, дизайнерска чанта и изнервена, намръщена физиономия!* Той вдигна пръст, за да ѝ покаже, че му трябва още минута. Ако бях на негово място, щях да избира различен пръст. Ухилвам се при мисълта и вдигам поглед, за да видя как се усмихва самодоволно към мен, а очите му светят дяволито.

Зад него г-жа Неприятна бързо надрасква нещо върху бланката му и подписва отдолу. Подава му я, но той все още гледа към мен. Посочвам към нея и повдигам вежди. *Няма ли да вземеш това, за което дойде?* Той се обръща и взема бланката от ръцете ѝ, благодари ѝ и ѝ намига. Намига на дамата от канцеларията в критическата. Той е толкова крещящо ясен, че е почти вдъхновяващ. *Почти.* Тя поклаща глава отново и го изкъшква към вратата. *Добре изиграно, Кен, добре изиграно.*

Докато се забавлявам с драмата в канцеларията, Марго си шепне нещо с една жена, която, предполагам, е съветник от ръководството. Дрю, който отчаяно искам да продължа да наричам Кен, все още стои до вратата, говори с няколко други момчета, които чакат в задната част на опашката. Чудя

се дали нарочно се опитва да вбеси Барби. Това изглежда лесно за осъществяване.

– Да тръгваме – Марго се появява отново, водейки ме към входните врати.

– Извинете! – извисява се женски глас, преди да стигнем до изхода.

Всички на опашката се обръщат едновременно, наблюдавайки жената, държаща папка с документи в моята посока.

– Как се произнася това име?

– Нас-тя – произнася Марго и аз вътрешно се свивам, напълно наясно с публиката около нас. – Настя Кашников. Руско е.

Тя хвърля последните две думи през рамо, очевидно доволна от себе си по някаква причина. Насочваме се към вратата, а всички останали ни следят с поглед.

Когато стигаме до колата, тя въздъхва и държанието ѝ видимо се връща към Марго, която познавам.

– Е, преминахме това препятствие. За сега – добавя тя.

Тогава се усмихва с ослепителната си, американско-момичешка усмивка.

– Сладолед? – пита, звучейки сякаш се нуждае от това повече от мен.

Отвърщам на усмивката ѝ, защото дори и в десет и половина сутринта, има само един отговор на този въпрос.

Глава 2

Джош

Понеделник, 07:02 сутринта. Безсмислено. Такъв ще бъде денят, както и идващите след него сто седемдесет и девет учебни дни. Бих размишлявал над загубата на всичко това сега, ако имах време, но нямам. И изглежда, ще закъснея. Отправлям се към пералното помещение и изваждам някакви дрехи от все още работещата сушилня. Забравих да я включа снощи, но нямам време да чакам, така че сега съм зает с обуването на чифт влажни дънки, докато ходя и се опитвам да не се спъна в себе си. Все едно. Не е като да съм изненадан.

Грабвам една чаша за кафе от шкафа и се опитвам да я напълня, без да олея всичко на плота и да се изгоря, докато го правя. Поставям я на масата в кухнята до една кутия за обувки, пълна с предписани шишенца, навреме, за да видя как дядо ми излиза от стаята си. Бялата му коса е толкова раздърпана, че за миг ми напомня на луд учен.

Той върви застрашително бавно, но знам, че е по-добре, отколкото да му предложи да му помогна. Мрази това. Преди беше истински гадняр, а сега не е, и усеща всяка частица от тази загуба.

– Кафето е на масата – казвам аз, грабвам ключовете си и се отправям към вратата. – Извадил съм хапчетата и съм ти ги приготвил. Бил ще дойде след час. Сигурен ли си, че ще се справиш до-тогава?

– Не съм инвалид, Джош – изръмжава към мен.

Опитвам се да не се усмихна. Ядосан е. Да е ядосан, е добре. Това кара нещата да изглеждат малко по-нормални.

След секунди съм в пикапа си и потеглям по алеята, но не съм сигурен дали ще е достатъчно. Не живея далеч от училище, но опашката за влизане в паркинга през първия ден винаги е ужасяваща. Повечето учители ще си затворят очите днес, но така или иначе няма нужда да се притеснявам. Никой няма да ме накаже, независимо дали съм закъснял, или не. Настъпвам газта до дупка и няколко минути по-късно вече си чакам реда да вляза в паркинга. Опашката от автомобили се вие на пътя, но поне периодично се раздвижва. Карам на четири часа сън и само една чаша кафе. Искане ми се да имах време да си взема още едно, но не го направих, пък и то най-вероятно щеше да се озове в скута ми, по времето когато стигна до училище.

* * *

Изваждам програмата си, докато колата е на празен ход и я проверявам отново. Работилницата не е преди четвъртия час, но поне не е чак в края на деня. Останалите неща не ме интересуват.

Когато най-накрая стигам до двора, Дрю е отпред с обичайните си последователи, забавлявайки ги с всякакви измислени глупави истории за лятната му ваканция. Наясно съм, че всички те са глупости, защото той прекара по-голямата част от лятото, излизайки с мен, и знам със сигурност, че не правехме нищо. Като изключим времето, което прекарваше, като изчезваше с момичето, с което се виждаше, той беше на дивана ми. Като го гледам сега, не мисля, че има някой по-щастлив да се върне в училище. Бих извъртял очи, ако това не беше нещо, което една мацка би направила, така че вместо това, просто се вирам безизразно напред и продължавам да вървя. Той кима към мен, когато минавам, и аз отвърщам на жеста. Ще говоря с него по-късно. Дрю знае, че няма да отида при него, когато е заобиколен от хора. Никой друг не ме разпознава и минавам през останалата част от тълпата в главния двор точно когато първият звънец бие.

Първите ми три часа можеха да са еднакви. Единственото, което правя, е да слушам правила, да взимам конспект и да се опитвам да остана буден. Дядо ми стана пет пъти миналата нощ, което означава, че и аз станах пет пъти снощи. Наистина трябва да започна да спя повече. *За една седмица ще...* мисля си горчиво, но няма да се спирам на това сега.

10:45ч. Първия обяд. По-скоро бих се отправил направо към работилницата. Да ядеш толкова рано, е гадно. Проправям си път към двора и се паркирам на гърба на най-отдалечената пейка от центъра – същата, на която седя през последните две години. Никой не ме притеснява, защото е по-лесно да се преструват, че не съществувам. Предпочитам да прекарам половин час в метене на дървени стърготини, отколкото да седя тук, но там все още няма стърготини за почистване. Поне е достатъчно рано и металните пейки все още не са се напекли от слънцето. Сега просто трябва да изчакам следващите трийсет минути, които най-вероятно ще са най-дългите за деня.

* * *

Настя

Оцеляване. Това правя сега и не е чак толкова ужасно, колкото очаквах. Получавам много странични погледи, вероятно заради начина, по който съм облечена, но освен това, никой не говори с мен. С изключение на Дрю, куклата Кен. Тази сутрин се натъкнах на него, но иначе нямаше други събития. Той говореше. Аз вървях. Той се отказа. Стигнах до обяда и това е тест. Наистина никой нямаше особена възможност за общуване, така че успях да се плъзна под повърхността, но обядът е просто крайно безконтролно измерение на ада.

Като начало избягването изглежда най-добрия вариант, но трябва да се изправя срещу погледите и коментарите в някакъв момент. Лично аз предпочитам да набутам кактус в задника си, но очевидно този вариант не стои на масата, така че може би сега просто трябва да дръпна рязко лейкопласта и да приключвам с това. После ще намеря празна тоалетна, ще проверя косата си, ще оправя червилото си или както ние, страхливците, обичаме да му казваме – ще се скрия.

Опитвам се тайно да проверя дрехите си и да се уверя, че нищо не е на мястото, на което не трябва да бъде, и че не крещи повече, отколкото планирах първоначално. Обух същите обувки на висок ток от петък, но този път сложих черен потник с дълбоко изрязано деколте и почти несъществуваща пола, в която задникът ми не изглежда чак толкова лошо. Оставих косата си пусната, така че да се спуска по раменете ми и да покрива белега на челото ми. Очите ми са очертани с гъста, черна очна линия. Мръснишко е и вероятно привлекателно само за най-нищожните измежду човешките същества. *Дрю*. Усмиввам се на себе си, докато си спомням как тази сутрин ме изгледа от горе до долу в коридора. Барби ще се ядоса.

Не се обличам по този начин, защото ми харесва толкова много или защото искам хората да ме гледат като цяло. Но хората така или иначе ще ме гледат по погрешни причини и ако ще се взират така, то поне трябва да се приготвя да го понеса. Плюс това, малко нежелано зяпане, е ниска цена, с която държа всички на разстояние. Не мисля, че

ще има момиче в училището, което да иска да говори с мен, а всяко момче, което се интересува от мен, най-вероятно няма да е заради разговора. И какво от това? Ако ще получавам нежелано внимание, по-добре да е заради задника ми, отколкото заради психозата или прецаканата ми ръка.

Марго не се беше прибрала, когато тръгнах за училище тази сутрин, иначе може би щеше да се опита да ме разубеди. Не бих я обвинявала. Мисля, че първият ми учител искаше да ме накаже за нарушение на училищния дрескод, когато за първи път влязох; но след като провери името ми в списъка си, ме постави на един стол и не ме погледна повече до края на часа.

Преди три години майка ми щеше да припадне, да вика, да оплаква недостатъците си като родител или може би просто щеше да ме заключи в стаята ми, ако ме видеше в този вид на училище. Днес тя щеше да изглежда разочарована, но щеше да ме попита, дали това ме прави щастлива и аз щях да кимна и да излъжа, така че да можем да се преструваме, че не е проблем. Дрехите вероятно дори нямаше да бъдат най-големият проблем, защото не съм сигурна, че тя би имала нещо против униформата на проститутка повече, отколкото против грима. Майка ми обича лицето си. И то не от арогантност или високомерие, а от уважение. Благодарна е за това, с което е родена. И трябва да бъде. Има страхотно лице, перфектно и ефирно. Лице, което кара хората да пишат песни и стихотворения и предсмъртни писма за него. Екзотичната красота, която мъжете в романтичните рома-

ни преследват дори ако нямат представа коя си, защото те *трябва да те притежават*. Такъв вид красота. Това е майка ми. Израснах, мечтаейки да изглеждам точно като нея. Някои хора ми казват, че приличам на нея и може би това е вярно, там някъде под повърхността, ако отстраниш грима и ме облечеш така, че да изглеждам като момиче, а не както в момента – сипещо богохулства улично гаманче, извлечено от крек свърталище в епизод на „Ченгета“.

Представям си как майка ми клати глава и ме гледа разочаровано, но тя избира битките си тези дни и не съм сигурна, че това щеше да премине границата. Майка ми започна да вярва, че съм загубена кауза и това е нещо добро. Защото аз съм такава и напуснах дома ѝ, за да може да го приеме. Аз отдавна съм загубена кауза. Тази мисъл ме натъжава заради майка ми, защото тя не искаше нищо от това. Мислеше, че е получила своето чудо, а аз съм единствената, която знаеше, че не е, без значение колко много ми се иска да ѝ го дам. Може би аз съм тази, която ѝ го отне.

Което ме връща обратно на двора, където все още чакам в покрайнините като гост в епизод на *Екстремно бягство: Издание в гимназията*. Планирах да стигна дотук достатъчно рано, за да го прекося, преди обядът да достигне разгара си, но бях задържана от учителя ми по история и тези три минути бяха разликата между полупразен двор и гъмжащия от ученици, в които се вирам в момента. Сега съм се концентрирала в тухлените павета, покриващи изцяло споменатия двор, кои-

то сериозно поставят под съмнение мъдростта на избора ми за високи токчета. Оценявам какви са шансовете ми да го премина, оставяйки и двете – глезените и достойнството ми, непокътнати, когато чувам глас от дясната ми страна.

Обръщам се инстинктивно, но веднага разбирам, че това е грешка. Седнал на една пейка, на няколко метра от мен, се намира собственикът на този глас и гледа право в мен. Облегнал се е небрежно, краката му са раздалечени повече, отколкото е необходимо, излагайки на показ своето самозаблуждение. Той се усмихва и не мога да отрека, че знае, че изглежда добре. Ако самообожанието беше парфюм, той ще бъде момчето, до което не можеш да застанеш, без да се задавиш. Тъмна коса. Тъмни очи. Като мен. Можем да бъдем брат и сестра или една от онези наистина зловещи двойки, които изглеждат сякаш трябва да са брат и сестра. Ядосана съм на себе си, защото гледам. Сега, когато се обръщам и го игнорирам, за да си проправя път през бойното поле, мога да съм сигурна, че очите му – както и всеки друг чифт очи на тази пейка заедно с него – ще бъдат насочени към гърба ми. И когато казвам гърба ми, имам предвид задника ми. Отново се вирам в нестабилната повърхност от павета. Без напрежение или нещо такова. Насочвам очи обратно към задачата си навреме, за да го чуя как добавя:

– Ако търсиш място, на което да седнеш, скютът ми е свободен.

И ето го. Дори не е умно или оригинално, но неговите също толкова остроумни приятели се

смеят, така или иначе. Заминаха си надеждите ми за нашите току-що напъпили роднински връзки. Стъпвам на паветата и започвам да ходя, с поглед, насочен право напред, сякаш имам някаква цел, а не просто да преживея тази разходка. Дори не съм стигнала средата на деня. Все още имам четири от седемте часа, останали в програмата, която тази гадост е родила.

* * *

Тази сутрин стигнах в училище достатъчно рано, за да мина през канцеларията и да взема графика си. Разбира се, ако по това време знаех какво ще намеря там, може би щях да отложа неизбежното. Отново беше лудница, но г-жа Марш, съветничката от ръководството, беше оставила инструкции за мен – да отида в офиса ѝ и да си взема програмата лично от нея – просто още едно от многото предимства да бъдеш мен.

– Добро утро, Нàстя, Настя – каза тя, повтаряйки името ми с две различни произношения, разсеяно гледайки към мен за потвърждение, което не ѝ дадох.

Тя бе твърде весела за първия учебен ден или за седем часа сутринта като цяло. Определено беше неестествено. Това може би е курс само за съветници в ръководството – *Как да излъчваш неподходяща радост в лицето на младежкия ужас*. Почти съм сигурна, че не карат учителите да го изкарват, защото те дори не си правят труда да се преструват. Половината от тях са нещастни като мен.

Тя ми направи знак да седна. Не го сторих. Полата ми бе твърде къса, за да седна на стол, който не разполага с бюро, което да го скрива. Подаде ми карта на училището и графика ми. Прегледах го, най-вече търсейки избираемите, защото знаех кои са задължителните предмети. *Трябва да се шегувате.* За една минута бях убедена, че трябва да са ми дали грешна програма, така че проверих в горната част на страницата. *Не, това съм аз.* Не бях сигурна каква е правилната реакция в тази ситуация. Знаете, онази, в която Вселената реши да пъкне своя островрѣх ботуш в задника ти за пореден път. Плачът бе въвн от възможностите, а крещящ емоционален изблик, придружен с безумен смях и нецензурни думи, най-категорично не беше вариант, което ме оставяше с единствената ми друга опция – зашеметено мълчание.

Г-жа Марш трябва да е уловила изражението на лицето ми, а аз се обзалагам, че е било доста изразително, защото веднага се впусна в подробни обяснения, включващи изисквания за дипломиране и препълнените избираеми. Тя звучеше почти сякаш ми се извинява и може би така трябваше, защото това наистина бе гадно, но аз почти пожелах да мога да ѝ кажа, че всичко е наред, така че да спре да се чувства зле. Преживях го. Щяха да са необходими повече от няколко скапани часа, за да се пречупя. Взех програмата, картата и отвратителния си ужас и се отправих към клас, четейки я отново и отново, докато вървях. За съжаление, всеки път си оставаше същата.

До момента съм някъде по средата. Не беше толкова лошо, относително казано, а всичко в живота ми е относително. Учителите ми не са ужасни. Преподавателката ми по английски език, г-жа МакАлистър, всъщност ме гледаше в очите, сякаш ме предизвикваше да очаквам тя да се отнася с мен по различен начин. Харесвам я. Но най-лошото тепърва предстои, така че засега няма да отварям шампанското.

Плюс това, все още трябва да премина по пътя на сълзите, който е този двор. Аз съм абсолютна страхливка, но не мога да отлагам повече. Изминавам близо два метра и не се справям чак толкова зле. Съсредоточена съм върху целта си – светлия лъч, който е двойната врата към факултета по Английски – от другата страна на моя постлан с тухли, квадратен неприятел. Попивам всичко, което мога, с периферното си зрение. Тук е претъпкано. И шумно. Така непоносимо шумно. Опитвам се да оставя всички отделни разговори и гласовете да се слоят заедно в нещо, подобно на непрекъснатото бучене. Има малки групи около всички пейки, седнали и стоящи около тях. Някои ученици седят върху външните ръбове на градинските саксии, разположени навсякъде. После, ето ги най-умните, които седят на земята в сянката на пешеходна алея, която минава по границата на училището. Няма достатъчно места за сядане, няма почти никакво прикритие от слънцето и тук е по-горещо от ада. Не мога да си представя каква абсолютна

дупка трябва да е столът, че толкова много хора да предпочитат да потят задниците си тук, за да го избегнат. В старото ми училище беше по същия начин, но никога не ми се е налагало да се справям с лудостта в обедната почивка или с някое от решенията, които идват заедно с нея, като къде и с кого да седна. Прекарвах всяка почивка за обяд, свирейки в музикалната стая, и това беше единственото място, на което исках да бъда.

Но сега съм почти там. До момента съм видяла само няколко познати лица: едно момче, което беше в класа ми по история, седящо самò и четящо книга, и няколко момичета от часа по математика, които се кикотеха с ядосаната Барби, която има навика да крещи в канцеларията. Усещам някои от погледите, които получавам, но освен заблудения задник със свободния за сядане на скут, никой друг не е говорил с мен. Остават още две пейки, които трябва да премина, за да стигна до вратите, и онази вляво, привлича вниманието ми. Празна е, с изключение на едно момче, което седи точно в средата. Може би не би изглеждало странно, ако се изключеше фактът, че всяка друга пейка на това място, в интерес на истината всяко друго място, където човек може с основание да положи задника си, е запълнено. И все пак никой не седи на тази пейка освен него. Когато поглеждам по-отблизо, никой дори не се навърта наоколо в непосредствена близост. Сякаш има невидимо силово поле, заобикалящо това пространство, и той е единственият вътре в него. Любопитството ми надделява и за миг забравям своята цел. Не мога да се спра и

поглеждам момчето. Той седи върху облегалката, а износените му кафяви работни ботуши са стъпили здраво върху седалката. Навел се е напред с лакти, поставени върху коленете си, обути в чифт избелели дънки. Не мога да видя лицето му много добре. Светлокестенявата му коса виси разрошена над челото му, а очите му са насочени към ръцете му. Не яде, не чете, не гледа никого. Докато изведнъж не го прави. И тогава поглежда мен. *Гадост.*

Отмествам поглед веднага, но вече е твърде късно. Не му хвърлих просто бегъл поглед. Бях спряла в средата на двора, напълно втренчена. Само на няколко крачки съм от убежището зад тези двойни врати и поемам риска да ускоря крачка дотолкова, колкото мога, без да привличам внимание. Достигам до относителната тъмнина под навеса на сградата и се протягам към дръжката на вратата, и я дръпвам. *Нищо.* Не се отваря. Опитвам отново, *гадост.* Заключена е. По средата на деня. Защо ще заключват вратите отвън?

– Заключена е – казва ми глас отдолу.

Без майтан. Поглеждам надолу. Дори не бях забелязала момчето със скицника, седящо на земята точно до вратите. Местоположението му е прикрито от голям сандък с цветя и не се вижда от главния двор. Умно хлапе. Дрехите му са пълна каша и косата му изглежда, сякаш не е виждала гребен от една седмица. Седи рамо до рамо с момиче с кестенява коса, което носи слънчеви очила на сянка и държи фотоапарат. Тя поглежда нагоре към мен за кратко, преди да върне вниманието си отново към апарата. Освен слънчевите очила, тя е

напълно безлична. Чудя се дали трябваше да поемам по този път, но сега е твърде късно за второто предположение.

– Не искат някой да се промъкне, за да пуши в тоалетните по време на обяд – казва ми момчето със скицника и дупки в концертната си тениска.

Оу. Чудя се какво ще стане, ако закъснееш за час. Предполагам, че просто си прецакан. Опитвам се да открия някакъв друг път за бягство, когато забелязвам, че той все още е източил врат и ме гледа. Хубаво е, че не съм няколко крачки по-близо, защото съм съвсем сигурна, че би могъл да погледне точно под почти несъществуващата ми пола. Поне нося симпатично бельо – то е единственото нещо върху мен, което не е черно. Поглеждам скицника, който държи. Ръката му е праметната отгоре, така че не мога да видя това, което рисува. Чудя се дали е добър. Аз не мога да нарисувам нищо. Кирам му с глава в знак на благодарност и се обръщам да видя дали мога да намеря друго място, на което да отида. Преди да успее да тръгна, две момичета изскачат изневиделица през вратата, като почти минават през мен, събаряйки ме от страхотните ми обувки. Те говорят безспирно и дори не ме забелязват, което е добре, защото имам възможност да се вмъкна през вратите покрай тях. Вървя през хладното, празно спокойствие на факултета по Английски и си припомням как се диша.